

Заедно

брой 97 - април 2013

енория
"Св. Павел от Кръста"
Русе

Отец Валтер Горра

“Не ви ли строго поръчавме да не поучавате в това име?” (Деян. 5,27)

С тези думи, властите в Йерусалим търсиха начина да уплашат апостолите, които веднага след Възкресението на Исус Христос, започнаха активно да проповядват евангелието. Свети Петър и другите апостоли без колебание им отговориха: “Трябва да се покоряваме повече на Бога, нежели на човеци”.

Тази “година на вярата” и юбилеят от мъченичеството на Блажения Евгений Босилков, както и на блажените Павел, Камен, Иосафат, ни дават възможност да съсредоточаваме нашия живот около това, което е основно за човека: вярата в Исус Христос.

Катехизиса на Католическата Църква ни учи че, “Вярата в Исус Христос и в Този, който Го прати за нашето спасение, е необходима, за да постигнем спасението. Защото "без вяра е невъзможно да се угоди на Бога" (Ев 11, 6) и да се достигне общата съдба на неговите синове, защото никой никога не се е оказал оправдан без вяра и никой не е получил вечен живот, без да е "постоянствал във вярата докрай" (Мт 10,22; 24,13)” (ККК, 161).

Поради тази причина апостолите започнаха да разпространяват Словото Божие навсякъде, така както Исус, преди да се възнесе на небето, им заповядва казвайки: “идете по цял свят и проповядвайте Евангелието на всички твари”.

Затова първата задача и задължение на всеки кръстен е точно това: да проповядва на всички хора Исус Христос, така както ни учи Църквата: “Вярата е личен акт: свободен отговор, който човек дава на на-чинанието на даряващия Откровението Бог. Но

вярата не е изолиран акт. Никой не може да вярва сам, както и никой не може да живее сам. Никой не е дал сам вярата на себе си, както никой не е дал сам живот на себе си. Вярващият е получил вярата от другите и трябва да я предаде на другите. Любовта към Исуса и към хората ни под-тиква да говорим на другите за нашата вяра. Така всеки вярващ е като брънка в голямата верига на вярващите. Аз не мога да вярвам, без да бъда подкрепен от вярата на другите, и с моята вяра аз допринасям за поддържане вярата у другите (ККК, 166).

Тази верига на вярата е "Църквата", която вярва, и така води, подхранва и поддържа нашата вяра. Спасението идва само от Бога, но понеже получаваме живота на вярата чрез Църквата, тя е наша Майка: Църквата, която е „стълбът и опората на истината" (1Тим 3,15), пази всеотдайно вярата, предадена на светиите⁴⁹. Тя единствено пази паметта на Словата на Христа и предава от поколение на поколение изповядването на вярата на апостолите. Както една майка учи децата си да говорят и след това да разбират и да общуват, така и Църквата, нашата Майка, ни учи с езика на вярата, за да ни въведе в разума и живота на вярата (виж ККК 168-171).

Вярата е необходима за спасението и Сам Господ го потвърждава.

Но за да бъдем готови да изповядваме и да проповядваме Исус Христос, трябва ние да заживеем напълно в Него

За да живеем, израстваме и постоянстваме докрай във вярата, трябва да я подхранваме със Словото Божие; трябва да молим Господ да я увеличи в нас; „тя трябва да действа чрез любов" (Гал 5,6), да се поддържа от надеждата и да бъде вкоренена във вярата на Църквата.

Да бъдеш свидетел на Христос означава да бъдеш „свидетел на възкресението Му" (Деян 1,22), да си ял и пил с Него „след Възкресението Му от мъртвите" (Деян 10,41). Християнската надежда във възкресението е означена в срещите с възкръсналия Христос.

Свидетелството и проповядването на Евангелието е задължение на всеки човек, на миряните и богупосветените. Вторият Ватикански Събор, със своя

документ “Светлина на народите” подчертава че, “Исус изпълнява Своето пророческо служение не само чрез йерархията, но и чрез миряните; за тази цел Той ги е направил свидетели, като ги е надарил с чувството на вярата и благодатта на Словото”. И с думите на Свети Тома Авкински можем да кажем че, “Обучението, за обръщане към вярата, е във възможностите на всеки проповедник и дори на всеки вярващ”.

Още по-ясно Вторият Ватикански Събор потвърждава, че „Подобно апостолство не се състои единствено в свидетелството на живота: истинският апостол търси всички *случаи* да известява за Христос със словото си на вярващите и на невярващите” (Декрет за апостолството на миряните, б).

На 9 април около 40 свещеници със своя епископ от град Бергамо (Италия), дойдоха в България на поклонение.

Бергамо е областта, където се ражда блажен Папа Йоан XXIII (Анджело Ронкалли), нунций в България през периода 1925-1933г.

Тази група посети Белене, където отслужихме литургия заедно с нашия епископ Петко и със свещениците от нашата епархия. На литургията присъстваха много верни от Белене и сестрите от епархията. След литургията отидохме да се поклоним на “острова на смъртта” пред сградата, където са били затворени много миряни, свещеници и за седем години монс. Самуил Джундрин, епископ на нашата епархия от 1979г до 1995г.

В молитва и в спомени от тези години, отбелязахме светостта на тези хора, които останаха верни на Исус Христос.

В мене постоянно, като припев звучаха тези тежки думи: **“Не ви ли строго поръчавме да не поучавате в това име?”** Но веднага след тях, чувам същия отговор, който дадоха преди 2000 години апостолите, да дават тези хора, осъдени, защото проповядват Исус Христос: **“Трябва да се покоряваме повече на Бога, нежели на човеци”**.

Мисля също за големите гонения, които през тези 2000 години Църквата по целия свят изживя и живее и днес. В много Страни: “ни пречат да говорим на езичниците да се

спасят” (1 Сол 2,16). Още и днес, понякога явно, понякога скрито и подло, съществуват движения, култури, идеологии, които ежедневно приканват християните да спират да говорят за Исус Христос.

Но можем ли ние християните да спрем тази мисия.?

Не! Абсолютно не можем, защото това се включва в същността да сме християни, вярващи в Исус Христос, единствения Спасител и Изкупител за всички хора, от всичките епохи, без никакво съмнение.

Апостолите и всички хора, които през тези 2000 години са били ревностни в изпълнението на това задължение, са за нас пример и свидетели.

Цялото човечество има нужда от свидетелството за Исус Христос, за да вярва и да се спасява.

В книгата Деяния на Апостолите четем: “Филип се затече и, като чу, че той чете пророка Исаия, рече: разбираш ли това, що четеш? Той отговори: как ще мога, ако някой не ме упъти? И помоли Филипа да се качи и да седне при него”. Как човекът може да опознае Христос “ако някой не ме упъти”, ако ние не го насочим към Него?.

Много хора превръщат религията и вярата в философия, но има разлика между тях. Философията е наука за най-общите закономерности в развитието на природата, обществото и човешкото мислене. Християнската религията има грижа за всичко това, но е основано върху Бога и има постоянен поглед към съвършенството на човека във Вечния Живот, към който самия човек се насочва.

Самия Исус обяснява: “А вечен живот е това, да познават Тебе, Едного Истиннаго Бога, и пратения от Тебе Исуса Христа” (Йоан 17,3). “Защото всякой, който призове името Господне, ще се спаси. Но как ще призват Оногова, в Когото не са повярвали? Как пък ще повярват в Оногова, за Когото не са чули? А как ще чуят без проповедник? (Рим 10,13-14)

Да станем, тогава, всички ние проповедници на Словото Божие за да стигне спасението на Исус Христос до всичките хора.

Новият Папа е йезуит

Хорге Марио Берголио на 13 март 2013г стана Папа Франциск. Вестниците и телевизиите не го “посочваха” между групата на фаворитите, и дори не беше познат за тях, но Бог го познава много добре и затова Той го избра.

Веднага след избирането на новия Папа ни се обадиха журналисти за да чуят нашето мнение. Един от тях ни зададе странен за нас въпрос: “какво означава за Католическата Църква да има един йезуит за Папа?”. Ние отговорихме с друг въпрос: “За Вас какво означава йезуит?”. Журналистката ни гледаше и след кратка тишина отговори: “Не зная”. И ние тогава казахме – „Няма да отговорим на Вашия въпрос”.

Ясно е, че понякога се говори без да се знае точно за какво, само защото се е чуло някъде и някога нещо, и без да се проверява информацията, тя става истина.

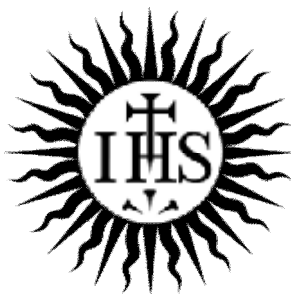
Доста хора и от нашата енория, ни зададоха въпроси за йезуитите (този път за да получат повече информации за тях). Затова мисля, че е добре да се запознаем с този орден, в който свещениците по принцип са много добре подготвени и обучени, познават дълбоко Словото Божие и документите на Църквата, и имат силна духовност.

Йезуитите прибавят към трите “тържествени” обета, които дават (бедност, целомъдрие и послушание) - общи за всичките ордени и конгрегации - четвърти обет за особено послушание на Папата, който може да ги изпрати, където самия той иска и да им предлага, каквато и да е мисия според нуждите на Църквата.

Днес йезуитите са около 20.000 свещеници, разпространени в 112 страни на петте континента.

Йезуитският орден, известен като Обществото на Исус (на латински *Societas Iesu*, “Исусова дружина“) е католически религиозен орден. Членовете на ордена се наричат йезуити.

Тяхната емблема е диск, излъчващ пламтящи лъчи, в средата на който са изписани буквите „IHS“. Над буквата „H“ е изобразен кръст, а под него три гвоздеа, които символизират Исусовите Страсти. Тези три букви са първите букви на името на Исус които означават „Iesum Homini Salvator“ - “Исус човешкият спасител“.

Основател на ордена е Игнатий от Лойола, баск, роден в дребно аристократично семейство на 24 декември 1491г. В младостта си се отдава на военна кариера, бива ранен и остава неспособен да продължи. По време на лечението си се посвещава на теологията и е особено увлечен от живота на Исус, в следствие на което преживява огромна личностна промяна, която завършва с обричането му на 15 август 1534г, на живот в служба на Бога и във вярност към Папата и Католическата църква.

На 15 август 1534г, Игнатий, който следва в Париж в Сорбоната, заедно с още шест студенти негови приятели, между които и бъдещият Св. Франциск Ксаверий, се срещат на Монмартър и основават Исусовата дружина, или Обществото на Исус. Обричат се на бедност и целомъдрие и са готови да поемат мисионерския път към Йерусалим, или където ги изпрати Папата.

През 1537г, Папа Павел III им разрешава да станат свещеници, а през 1538г, Игнатий с още двама от своите другари отива в Рим, за да подложи на одобрение новият орден, който Папата одобрява с була на 27 септември 1540г. Игнатий е избран за първи генерален началник на ордена на Обществото на Исус и изпраща своите другари като мисионери по целият свят, да проповядват Евангелието и да създават училища, колежи, институти и семинарии. През 1548г, основава в Мессина – Италия – първият йезуитски колеж – прототип на всички други колежи, които йезуитите ще основат по света и ще направят от обучението своя девиз, който различава техният орден от другите. Характеристиката която през тези години довежда до

големите успехи на йезуитските колежи е новият начин на обучение, което привилегирова изучаването на латински език и класическа литература, строга дисциплина и достъпност до обучение за всички слоеве на обществото, понеже е безплатно. През този период католиците в Западна Европа преживяват един от най-трудните си моменти под натиска на Протестантската Реформация на Мартин Лутер. Папите са принудени да предприемат решителни действия от които резултатът е Контрареформацията (т.е. католическата Реформация). Католическата църква разкрива ново съдържание през 1545–1563г чрез Трентски събор, съборът на Контрареформацията. Именно в Игнатий от Лойола, Църквата вижда личност, способна да бъде една от движещите сили на Контрареформацията: благодарение на лидерството на Игнатий и на добрата подготовка и организация на монасите от Ордена на Йезуитите, те стават достойни изпълнителни на тези решения.

Йезуитите създават едно много работещо и гъвкаво за времето общество и успяват да излязат извън първоначалните си намерения за борба с Реформацията и Протестантството. Абсолютно безразлични към това което казват протестантите, относно тайнството на покаяние, те насърчават честите изповеди. Разпространяват и практикуването на изповед, която обхваща целият живот на каещият се, препоръчана в Духовните упражнения, като един основен преглед на личният живот на вярящия, за да постигне едно по-добро познание за себе си и да започне нов живот.

Йезуитите успяват да вложат голяма част от силите си в мисионерството и в заемане на позиции в мюсюлманският свят и в Новият Свят. Техните мисии започват да се разпространяват навсякъде, в Индия, Япония, Китай, Бразилия, Парагвай, Канада, Африка. През 1541г, португалският крал Жуау III изявява желание пред Папа Павел III да евангелизира своите колонии. Папата решава, че йезуитите са най-подходящият Орден и възлага тази задача на Игнатий от Лойола, който изпраща своя най-близък другар Франциск Ксаверий. Той

заминава за Лисабон и след това за Индия, където пристига в Гоа през 1542г. Без умора разпространява Благата вест в Индия през първите две години, след това в Тайван и Япония като приобщава към християнската вяра много хора. На 3 декември 1552г. Франциск Ксаверий умира в пълна самота на острова Сан Сиян, обърнат с лице в посока към Китай, където е мечтаел да проповядва Евангелието. Погребан е в Гоа, а дясната му ръка е била изпратена в Рим като реликва през 1614г и се намира в йезуитската Църква на Исус. На 16 март 1622г. Папа Григорий XV го канонизира за светец заедно с Игнатий от Лойола.

Героичният пример на Св. Франциск Ксаверий създава истински образец за подражание на много други монаси, копнеещи за мисия в различните континенти. В архивите на Ордена се съхраняват 15.000 писма написани между 1550г и 1771 от желаещи да последват светлият пример на Св. Франциск Ксаверий.

Историографията представя XVIII век като век на Просвещението, премълчавайки някои от негативните му аспекти. Към края на този век се образува едно атеистично течение, което вижда в Бога голяма пречка за прогреса и много от държавите започват да практикуват политика спрямо Църквата, с която да я подчинят и контролират. Обществото на Исус е смятано за главна пречка за осъществяване на политически и юридически реформи. Заплахата към йезуитите е изразена не само словесно, но и с въоръжени акции, затвор и смъртни присъди. При това положение Папа Климент XIV е принуден да закрие ордена на Обществото на Исус и с папска була го закрива на 21 юли 1773г.

Йезуитските монаси са разпуснати от манастирите, говори се за 23.000 души. Остават на своя пост само йезуитите в Прусия, закриляни от крал Фридрих II и в Белорусия за които се застъпва императрицата Екатерина II.

На 7 август 1814г. Папа Пий VII с папска була възвръща отново правата на йезуитите. Подемът на Ордена е бавен и труден, към доживелите монаси се присъединяват нови сили, формирани според йезуитската традиция и Ордена процъфтява отново.

Започват отново да се основават колежи и университети и много млади хора да се насочват да учат в тях, заради солидната научна и духовна подготовка, която могат да получат там.

През вековете много йезуити, поради делата и заслугите си към Църквата, са въздигнати в славата на олтарите (т.е. провъзгласени за светци или за блажени). Между тях най-известни са: основателят на Ордена на Обществото на Исус, Игнатий от Лойола, мисионерите Франциск Ксаверий и Пиетро Клавер, богословите Пиетро Кансино и Роберт Беллармино, младите схоластици Луиджи Гонзага, Станислав Костка и Джованни Беркманс, главният началник Франческо Борджа, главният възстановител на Ордена Джузеппе Пиниателли, проповедниците Джованни Франческо Реджис, Бернардино Реалино, мъчениците Паоло Мики и Джованни де Бребеиф.

Освен своите светци и блажени, Обществото на Исус излъчи за първи път в своята история на 13 март 2013г, първият Папа йезуит. Хорге Марио Берголио, който прие името Франциск в чест на Св. Франциск от Асизи, което също се случва за първи път в Историята на Църквата.

*Срещата между двамата Папи на 23 март 2013г:
Папа Франциск и почетен Папа Бенедикт*

Тереса и Валентин Димови

Света Евхаристия в чест на навършилите 75 годишна възраст

На 21.04.2013г. в църквата „Св. Павел от Кръста” отпразнувахме специфичен празник. Специалният празник беше в чест на енорияшите, които са родени през 1938г. или в предходните години. Това са наши братя и сестри, които вече са навършили или през тази година ще навършат достойната за уважение 75-годишна възраст. Този празник в енорията се отбелязва за трети път и може да се каже, че се наложи като традиция. Началото на празника беше положено на 27 април 2003г. На 11 април 2010г. празнувахме по този повод за втори път, а на 21.04.2013г. за трети път уважихме възрастните верни от нашата енория.

Тази година празникът беше особено тържествен. В Светата Евхаристия взеха участие Негово Високо Преосвещенство Архиепископ Януш Болонек - Папски Нунций за България и Македония и монсеньор Петко Христов – Епископ на Никополската епархия. Архиепископ Януш Болонек започна тържествената Света Евхаристия с традиционните пожелания в името на Отца и Сина и Светия Дух за благодатта на нашия Господ Исус Христос, любовта на Бога Отца и общението на Светия Дух да бъде с всички нас. След това начало отец Валтер Горра приветства нашия изключителен гост Архиепископ Януш Болонек и обяви повода и посвещението на започналата литургия. В своето слово отец Валтер спомена и някои имена на възрастни хора от нашата енория. Почетени бяха Оскар Вайбл, който през тази седмица навърши 91 години и Малвина Попова, която е най-възрастния член на нашата енория с изключителната 95 годишна възраст.

В началото на проповедта си Архиепископ Болонек приветства решението на енорията да отслужи специална литургия за верните от така наречената „трета възраст”. Благодарни за получената покана и изрази своята искрена радост да участва в тази литургия. Архиепископ Болонек отбеляза, че през тази година той също навършва 75 години и с това се присъединява

към групата, за която е посветена тази литургия. В своето слово Архиепископ Болонек посочи, че животът е дар Божи и, че живот повече от 75 години е изключителна Божия благодат. С много примери от Библията, историята и съвременното Архиепископ Болонек отбеляза, че дългият живот се смята за божие благословение, дълголетие означава мъдрост и мъдростта събрана от възрастните трябва да се предава на младите. В края на своето слово пожела на възрастните хора крепко здраве, духовни и физически сили, непрестанна закрила от Бога и от нашите небесни покровители, много радост и помощ от близките и Христос да им дарява това, за което душите копнеят. Тези пожелания Архиепископ Болонек обяви, че придружава със своите молитви до Бога, израз на което е и настоящата литургия.

В края на литургията Тереса и Валентин Димови прочетоха на полски и български език благодарствено слово от името на верните от енорията. В словото беше изразена благодарност към Негово Високопреосвященство Архиепископ Януш Болонек за оказаната чест да посвети своето ценно време в нашата енория и за това, че прие поканата да участва в Светата Евхаристия посветена на енорияшите родени през 1938г. или в предходните години. Изразена беше благодарност към Епископ монсеньор Петко Христов за участието в днешната церемония и за прекрасното духовно ръководство, служене и отдаденост на епархията. Благодарности бяха изказани към енорийския свещеник Валтер Горра за неговата голямата любов и грижи към енорияшите и безкористна отдаденост в службата към Бога. Искрени благодарности бяха отправени към сестрите Йола, Катя и Терезита за всичките техни признаци на любов и доброта, за всяка тяхна добра дума, за всяка тяхна усмивка, за радостта и ценните съвети, които ни дават и за тяхната безрезервна отзивчивост. В края на словото беше изразена благодарност към Бога за неговия най-голям дар - живота. Отбелязано беше, че живот повече от 75 години е изключителна Божия благодат. На всички навършили достойната 75 годишна възраст бяха изказани пожелания да бъдат здрави и още дълги години живот, в които да са в близост до Бога и да се радват на Божията любов.

След благодарностите от името на енорияшите, бяха изказани благодарности от водещите Света Евхаристия. Архиепископ Януш Болонек благодари за изказаните думи и изрази радостта си от участието в този празник. Монсеньор Петко Христов поздрави празнуващите като отбеляза трудностите на живота, които с Божията помощ е трябвало да преодолеят и да достигнат тази възраст. Отец Валтер Горра благодари за изказаните топли думи за него и шеговито отбеляза бързия бяг на времето – когато преди 11 години е пристигнал в България хората на тази достойна възраст за него са били „дядо” и „баба”, а сега са вече „чичо” и „леля”. Но през годините едно е останало непроменено и това е, че много ги обича!

В края на тържествената литургия Архиепископ Януш Болонек получи като подарък от енорията кутия с комплект чайове, на която от вътрешната страна на капака има снимка на нашата църква „Св. Павел от Кръста”. Така при всяко отваряне на кутията Архиепископ Януш Болонек ще си спомня за нашата енория и празника за навършилите достойната 75 годишна възраст.

Празникът завърши с почерпка на всички участници в Светата Евхаристия. Пожелавме си тази традиция да продължи и с Божията воля все повече хора да изпитат Божията благодат да

бъдат в групата от „третата възраст”.

† 75

Списъкът на празнуващите: Стоян Стоянов Августинов (24.11.1929), Жулиен Люсиен Адам (23.09.1937), Ангел Колев Анастасов (21.06.1932), Венета Георгиева Бакалова (28.11.1937), Тереза Маринова Бейкова (01.10.1932), Лилияна Алексиева Благоева (25.09.1936), Калина Блажева Блажева (10.08.1937), Петра Иванова Бобойчева (29.10.1935), Мария Йосифова Бонева (18.02.1925), Йозефина Йосифова Дудева (25.02.1931), Ана Иванова Букович (17.10.1930), Катерина Иванова Будурова (23.09.1933), Димитър Димитров Бъчваров (22.07.1933), Емилия Павук Вайбл (03.07.1928), Оскар Емил Вайбл (23.04.1922), Везкреса Павлова Василева (14.07.1931), Николай Иванов Василев (24.12.1926), Йосиф Григоров Василчина (14.11.1936), Георги Алексейев Върбанов (21.09.1937), Милка Силвестрова Върбанова (27.02.1938), Емил Маринов Върбанов (28.11.1927), Росица Панайотова Върбанова (07.04.1928), Мари-жозе Люсиен Галева (12.09.1930), Гинка Иванова Ганчева (05.03.1935), Неда Иванова Горанова (02.11.1926), Савка Христова Дюлгерова (01.12.1936), Димитър Иванов Иванов (19.06.1932), Жана Иванова Иванова (20.01.1929), Ана Матеева Иронова (10.11.1937), Франческо Мартинов Йозов (11.01.1935), Тома Рашков Йончев (01.03.1936), Петър Петров Калапиш (05.04.1930), Димитър Николаев Калинов (04.03.1926), Ана Петрова Камберова (10.10.1927), Стефан Марков Капелов (22.01.1934), Неделя Тончева Караджова (05.07.1933), Гюро Бартолов Каръков (15.08.1929), Катерина Лазарова Каръкова (19.06.1931), Евгения Георгиева Косатева (24.01.1930), Иван Тошов Куков (09.07.1927), Марийка Ризова Кукова (03.10.1932), Катерина Маркова Кюрчева (09.08.1935), Петра Кюрчева (10.03.1934), Ангелина Йосифова Матеева (09.12.1934), Пенка Михова (17.10.1934), Геновева Марянова Минева (05.03.1933), Петър Иванов Минев (05.03.1933), Мария Михайлова Минчева (07.07.1932), Жанин Костова Мирева (01.01.1926), Йордан Елиев Николов (06.01.1935), Кирил Михайлов Пейчев (28.04.1927), Маргерита Стефанова Пейчева (15.08.1930), Петранка Къччева Петрова (23.10.1931), Малвина Рац Попова (28.12.1918), Миша Маркова Радулова (01.06.1930), Корнелия Димитрова Раева (10.04.1926), Радка Петрова Петрова (22.02.1927), Надя Риминчан (07.10.1929), Елена Иванова Савова (30.01.1936), Сава Стефанов Савов (25.07.1930), Мария Петрова Софронова (07.05.1924), Станчо Блажев Станчев (01.09.1933), Росица Иванова Стефанова (29.01.1937), Рада Карлева Босилкова (23.04.1929), Агата Александрова Стоянова (26.11.1928), Тома Марков Стоянов (21.12.1924), Стефка Иванова Табакова (04.08.1936), Мария Иванова Йонкова (02.12.1937), Тодор Неделчев Терзиев (29.12.1931), Дочка Ангелова Тодорова (09.07.1936), Цаньо Випанов Цанев (11.05.1934).

Проповедта

Ваше Високопреосвещенство, достопочтени монсеньоре Петко Христов; преподобни Отче Валтер - енорист на тази катедрала, скъпи сестри пасионистки; всички мили братя и сестри,

1. Въпреки, че в България възрастното население се увеличава, не се отбелязва – по моите сведения – Национален ден на възрастния, т. е. празник, който би подчертавал значението на така наречената „трета възраст“ в обществото и в семейството. Освен това, няма – до колкото знам – пасторален план, посветен именно на хората в „трета възраст“. Има, обаче, проекти на „Каритас България“ и на епархийските и енорийските „Каритас“, които се грижат за възрастните хора - и на духовно и на физическо ниво. Ето защо с радост поздравяваме решението на енорийския свещеник Валтер Горра да отслужим специална литургия, за да просим Божия благослов над вярващите в „трета възраст“.

От своя страна Ви благодаря от все сърце за поканата за днешната Евхаристия, която отслужваме в четвъртата Пасхална неделя, наречена Неделя на Добрия пастир. Бих искал също да изразя и искрената си радост, защото за мен е голяма чест да мога да председателствам тази Пресвята жертва, в която участват по-възрастни хора, които вече са чествали своята 75 годишнина или ще я честват тази година. Аз също се причислявам към тази група. Ако даде Бог, в началото на декември ще навърша 75 години и ще излезя в пенсия. Според както ми позволяват физическите сили, бих искал още да бъда душепастир. Далеч съм от това да кажа, че животът е зад мен, а пред мен е телевизорът...

Преди да се замислим върху смисъла на човешкия живот, сме длъжни най-напред да вникнем малко по-дълбоко в

съдържанието на библейските четива, избрани за четвърта Пасхална неделя.

2. В днешното Евангелие (Иоан. 10:27-30) Господ Исус Христос изповядва пред хората, че бидейки Син Божи е също и Добър пастир. „Аз и Отец едно сме” (30 стих). Обявява Своето единство с Отца. Не казва, че са една личност, а че са единство. За това свидетелства средният род на числителното „едно”, а не „един”. Като Син Божи Исус заявява, че е получил прекрасен дар от Отца – хората, които Го следват. Нарича ги овци. Тези овци са Негова абсолютна собственост, която е получил в дар от Отца и никога няма да я разпилее. Познава съвършено Своите овци, а те познават своя Пастир. Слушат Го във всичко, вървят след Него, знаейки, че нищо лошо не може да им се случи. Животът им е в абсолютна безопасност, защото Пастирът се грижи за овците си в най-висша степен, като им дава вечен живот, тоест живот без край.

3. В кръга на блажените овци влизат спасените хора, наречени „раби на Живия Бог”. Те имат на челата си печат – знак за принадлежност към Бога. Спасението дължат на Христа, който в Книгата Откровение се открива като Агнец и Пастир, за което чухме във второто четене (Откр. 7:9, 14-17). Исус е жертвеният Агнец, защото в кръвта Му се измиват човешките вина. Той е и Пастир, защото води изкупените „на живи извори водни”, в смисъл, че ги дарява с благодатта на новия и пълен живот в Бога, с един живот, в който няма страдание и болка. Към тази небесна кошара на спасените принадлежат не само многобройните представители на дванайсетте колена на израилския народ, но и неизброимо множество хора от целия свят – от всички народи, племена, колена и езици. Всички са преминали изпитанието на вярата. Съработейки активно с Божията благодат, те са станали достойни да участват в жертвата на Агнеца и са влезли в небесната слава.

4. Има и други овци, които не са част от кошарата на спасените. Те живеят на земята и са обекта на евангелизацията, водена от Христовите апостоли и ученици. Както чухме днес в първото

четиво от Деянията на Апостолите (13:14, 43-52), Павел и Варнава по време на първия си мисионерски поход стигат до Антиохия Писидийска. В този град живее многобройна еврейска общност, сред която още никой не е проповядвал Евангелието. Там има и езичници, „които се боят от Бога”. В центъра на проповедта на Павел и Варнава е възкръсналият Христос, към Когото сочат всички събития от Стария Завет. Той е изпълнението на Божиите обещания, дадени на израилския народ. Чрез Своето страдание, смърт и възкресение Той става Спасител на всички, повярвали в Него. Уви, много евреи се затварят в себе си и отхвърлят учението на Апостолите. Затова пък богобоязливите езичници се отварят за светлината на Евангелието, изповядват вярата в Христа и много се радват, че са станали християни. Струва си да си зададем въпроса, дали ние, католиците в Русе, се радваме, че принадлежим към общността на Христовата Църква? Дали наистина подреждаме живота си според евангелските принципи?

5. Скъпи братя и сестри, признавам, че не знам как да изразя голямото щастие, дадено на хората, които се радват на доста дълъг живот. Когато се обръщаме към посланието на „Одата на радостта” – химна на Европейския съюз, си струва да знаем, че един от куплетите на това произведение призовава всички братя весело да тичат по своя път, като звездите, които преминават по великолепия небосвод, и да бъдат изпълнени с радост от живота като герой, устремен към победата. Несъмнено годините ни текат бързо като планински поток. Безмилостният бяг на времето ни променя физически и духовно. Започваме охотно да си спомняме миналото, онова, което е безвъзвратно отминало, което е било добро, а понякога несполучливо или направо лошо. Върху философията на живота размишлява известният римски оратор и писател Марк Тулий Цицерон (103-43 година преди Христа) в диалога за преклонната възраст, озаглавен *Cato maior sive de senectute*. Героят на този диалог – Катон Стари и двамата му събеседници хвалят мъдростта и здравия разум в действията на възрастните

хора. Разсъждават също върху безсмъртието на душата и надеждата за по-добър живот.

6. На това място трябва отново да отворим Библията – боговдъхновеното Слово, което за нас, християните е „дух и живот” (Иоан. 6:63). И ето, в книгите на Първия завет, т.е. Стария Завет дългият живот се смята за знак на Божието благословение. В книгата, събрала притчите на цар Соломон, четем, че: „Страхът Господен придава дни, а годините на нечестивците ще се съкратят” (Притч. 10:63). Библейските патриарси преди потопа са се радвали на твърде дълъг живот. Най-дълговечен сред тях е Матусал, живял деветстотин шестдесет и девет години! (Бит. 5:27). Преклонна възраст доживява също и Аврам. На него Бог обещава, че ще има потомство, многобройно като звездите на небето, и че „ще отиде при отците си смирено и ще бъде погребан в добра старост” (Бит. 15:15). Също и Давид, най-великият от царете на избрания народ, доживява дълбока старост, „сит на живот, богатство и слава” (1 Паралип. 29:28). Много други Божии избраници се радват на преклонната възраст, на която подобават разсъдливост, мъдрост и упование в Божието милосърдие. Човекът, който уповава на Бога, се моли за непрестанна небесна закрила, защото знае, че „и до старост и до седини” Бог няма да го остави (срв. Псалом 70:18).

7. В наши дни особен Божии избраник е папа Франциск. На следващия ден след като бе избран за епископ на Рим той се среща на специална аудиенция с всички членове на кардиналската колегия. Повече от двеста кардинали се събраха в Клементинската зала на Апостолическия дворец във Ватикана; деветдесет от тях бяха на повече от осемдесет години. „Скъпи братя, напред! – каза новоизбраният Свети отец – Половината от нас са в напреднала възраст; старостта е, бих казал, обиталище на житейската мъдрост. Старците имат мъдрост, защото са минали през живота както старецът Симеон, както беловласата Анна в Йерусалимския храм. Именно тази мъдрост им е позволила да разпознаят Исус. Нека

подарим тази мъдрост на младите като младо вино, което с годините става по-добро, да подарим на младите мъдростта на живота. Сещам се за онова, което един немски поет е казал за старостта: *Es ist ruhig, das Alter, und fromm* („Спокойна е старостта и набожна”); това е време на покой и молитва. А също и време тази мъдрост да се дава на младите” (14 март 2013). Няколко дни по-късно папа Франциск се обърна към младежта, събрана на Връбница на площад „Свети Петър”, с думите: „Вие ни носите радостта на вярата и ни казвате, че трябва да живеем във вярата с младо сърце, винаги; млади сърца, дори и на седемдесет, осемдесет годишна възраст!” (проповед от 24 март 2013).

8. Мили мои братя и сестри, както подобава на верни християни, днес величаем Бога, Дарителя на живота, за благодеянията, които неуморно ни дарува. Благодарим на Бога за дара на живота и за всяко благо, което е станало наше достойние. На Христа Господа благодарим за дара на спасението, за щастието – нашето и на нашите семейства и приятели, за благодатта на свободата и мира, на които се радват българският народ и останалите народи на Европа. Молим също да ни бъдат простени вините за това, което е било в несъгласие със заповедта за любовта към Бога и ближния.

9. Знае се, че всички копнеем да живеем дълго, но никой не иска да бъде стар. Затова днес от все сърце пожелавам на моите братя и сестри крепко здраве и все нови физически и духовни сили, успехи в личния и обществения живот и в живота на тази енорийска и епархийска общност, непрестанната закрила на Бога и на нашите небесни покровители, помощ от страна на близките, много радост и сърдечен мир. Нека Христос, Добрият пастир, да ни дарява винаги онова, което възделее душите ни и нека изпълни нашите стремежи и надежди (срв. Псалом 19:5-6). Придружавам тези пожелания с моите молитви, чиито най-прекрасен израз е тази Евхаристична жертва – нашето общо благодарение. Амин. Много хубав и благословен празник на всички.

Картината намери своето място

На 8 април чествахме Благовещение в параклиса "Блажени Евгени Босилков". Този празник е свързан с най-великата Тайна - зачеването на Дева Мария, денят в който Архангел Гаврил се явява, за да я зарадва с благата вест, че ще роди Божият Син.

Празникът беше повод за намиране подходящо място на една дълго отсъстваща картина. За такова бе определен параклиса където тя ще го краси и ще радва очите на богомолците. Тя бе представена от две бивши ученички на Нотр Дам де Сион и Санта Мария. Картината е рисувана в Париж през 1910 год. и е била собственост на пансиона Нотр Дам де Сион. След заминаването на сестрите тя е била поверена на църквата, а по късно оставена на съхранение в църквата в Ореш до завръщането ѝ в Русе.

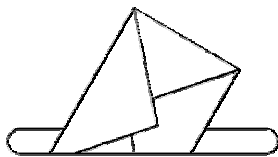
Картината е красяла голямата аула на пансиона, където са се провеждали всички тържества и са връчвани зрелостните свидетелства на завършващите ученички.

Тя е символ на майчинството на Дева Мария и радостта на ангелите от родения Младенец.

Всеки който я погледне ще се възхити не само на меките и тонове но и на топлия поглед на Майката Дева, която с радост държи в ръцете си Спасителя.

След толкова прекеждия, картината най после се завърна на подходящо място.

Сестра Терезита

Говорещата врата

Имало едно време един стар съдия, много известен със своята интелигентност.

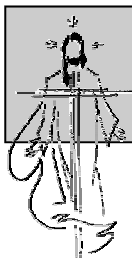
Един ден при него отишъл търговец да му довери, че е ограбван в своя магазин и не успява да хване крадеца. Съдията му поръчал нещо много странно: да извади вратата на магазина, да я занесе на пазарния площад и публично да ѝ удари петдесет камшика заедно не е изпълнила своето задължение да попречи на крадеца да влезе.

Хората се изненадали от тази необичайна присъда и всички изтичали на площада за да участват в наказването на вратата.

След приключване на ударите съдията се навел и попитал вратата за името на крадеца. След малко съобщил: „Вратата заяви, че кражбите е извършил човек, който има паяжина на шапката.” Веднага един човек сред тълпата протегнал ръка към шапката си.

Проследили го до дома му и открили откраднатата стока.

*Чистото сърце и чистата душа нямат страх от нищо...
Можем да измамим другите, но не можем да правим това с
Бог или със себе си!*

Върнали се в Божия Дом

02 април 2013

Николай Илиев Трифонов